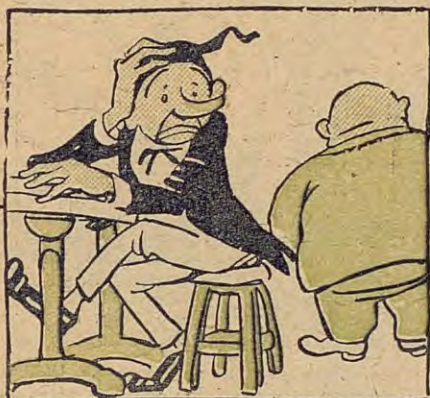

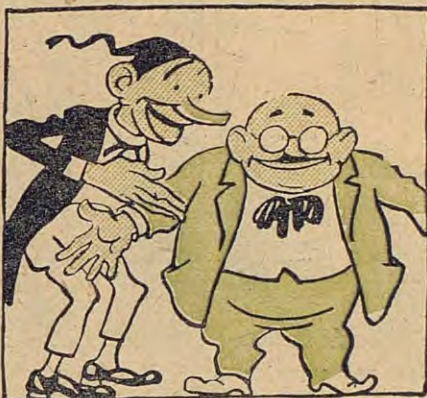
VIROLET

EL BATEIG DEL SECRETARI

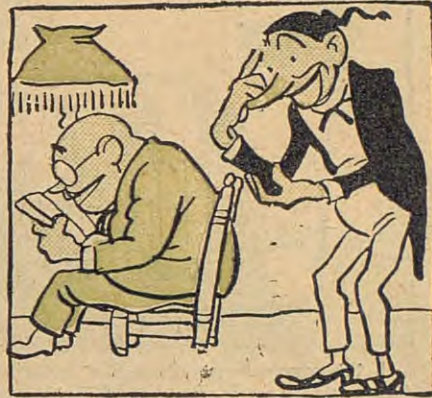
(per Cornet)

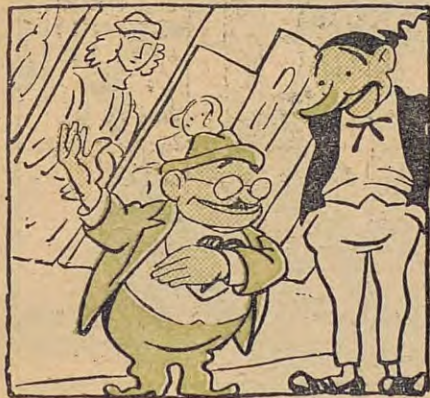
El pobre Virolet estava tot capficat. Feia ja una colla de setmanes que tenia el secretari al seu servei, i, malgrat totes les preguntes, no havia pogut encara fer-li dir com es deia.

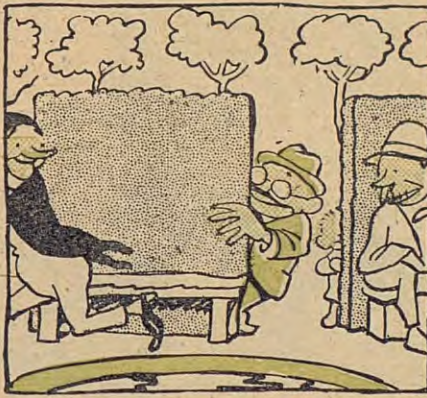
Cada vegada que li demanava, la resposta del secretari era la mateixa: «Des de molt petit que sóc al món. Batejat sí que ho vaig ésser, mes mai ningú m'ha sabut dir en quina parròquia...

...i quin era el nom que em varen posar». «No hi ha més—va dir-se per fi en Virolet—tindrè de batejar-lo casualment per a dir-li un nom o altre. Però quin li posaré que li escalgui força?»

Un dia, els dos companys anaren a visitar el museu del Parc, car el secretari deia sempre que ell sabia pintar molt bé i podria fer algun quadre com els del museu. D'aïtal manera podria...

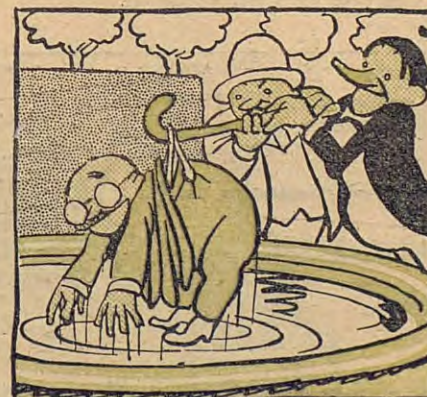
...guanyar la fama que els hi faltava... tenint com ja tenien prou diners. En sortir, varen posar-se a jugar a «fets» per darrera d'aquelles «tuies» de la plaça d'Armes, que semblen expressos...

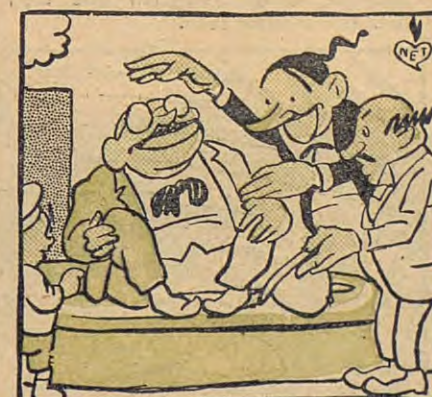
...per a fer el joc del laberinte, quan en una d'aquelles corregudes... patataxi!, el secretari cau de nassos dins del llac gentil que presideix el «Desconhort», d'en Llimona. Calculeu quin desconhort...

...seria també el d'en Virolet! Mentre rumiava la manera de pescar el secretari, un nen dels que allí jugaven, en veure el pobre home dins de l'aigua, exclamà, no podent-se aguantar el riure:

«Papà, papà! Miri quin senyor. Sembla una granota». «Calla—exclamà, satisfet, en Virolet.—Té raó aquest noi. Ja tinc «batejat» dignament el meu secretari. Des d'avui endavant serà el senyor Granota».

I, en efecte, després de treure de l'aigua la còrpora feixuga del company d'en Virolet i de posar-lo a eixugar, se li comunicà solemnement el nom que se li havia posat. I ho semblava talment una granota!

CAL COMBINAR LO ÚTIL AMB LO AGRADABLE

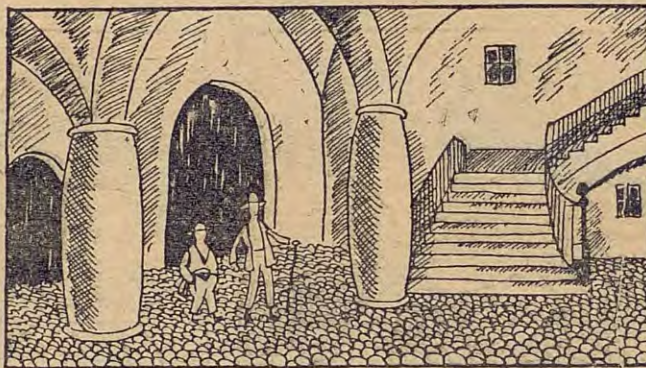
(per Planas)

Anant pel món, uns saltimbanquis no poderen fer parada en un poble, car l'alcalde no els permeté instal·lar-hi la barraca.

I tot murmurant d'aquella autoritat tan poc complaent, feren via vers una altra població que es trobava pel camí.

Un cop foren arribats, s'apressaren a entrar en la casa comunal per tal de demanar el permís que tanta falta els feia.

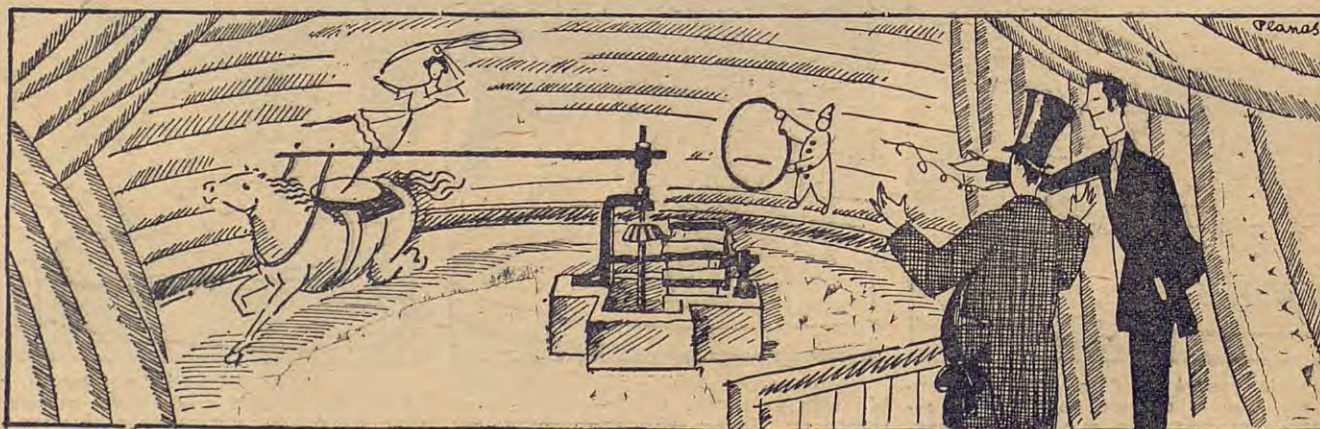
L'alcalde també s'hi va negar, alegant que eren uns vagabunds que no foren útils per a res. Aleshores els saltimbanquis li varen dir que si els deixava instal·lar el circ allà on ells voldrien, li demostrarien que eren útils per alguna cosa.

La primera autoritat rural s'hi avingué sots aquesta precisa condició. I els roda-mons, un cop hagueren triat el lloc que els convenia, s'apressaren a muntar la gran barraca-circ que amb ells portaven.

Molt poc temps després, tot estava llest i el cap de la «troupe», complint la paraula donada, anà a cercar l'alcalde, el qual estava convençut que les promeses dels saltimbanquis no podien devenir realitat.

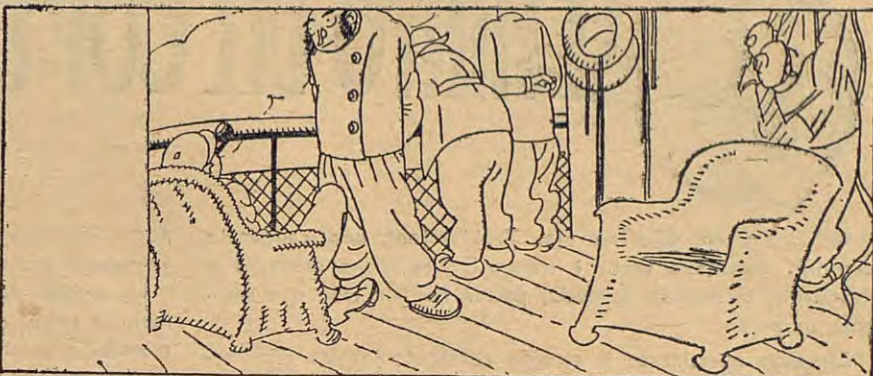
Mes el convencé talment l'obra d'aquella gent—que tot fent l'espectacle donarien aigua a totes les hortes del voltant—que accedí a què vuit dies seguits fessin les funcions que volguessin.

CINE AQUÁTIC

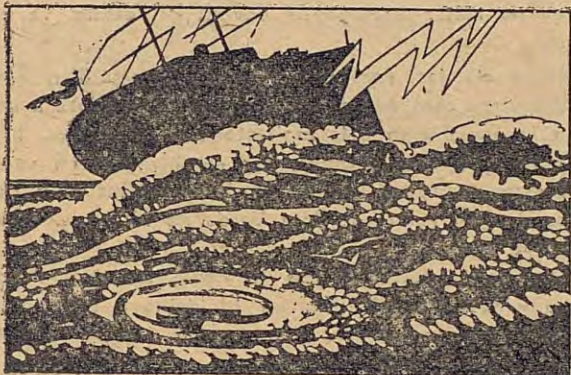
(per Castanys)

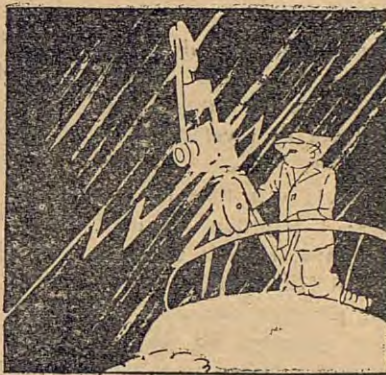
L'operador de pel·lícules de la casa «C.º Limited Brothers Aspaway, S. C.», Mr. Pavhero, era un home sumament inquiet.

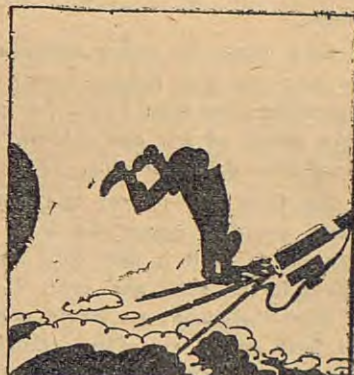
Feia atrevits viatges a la recerca d'aventures emocionants per tal de poder impressionar pel·lícules de verdadera sensació.

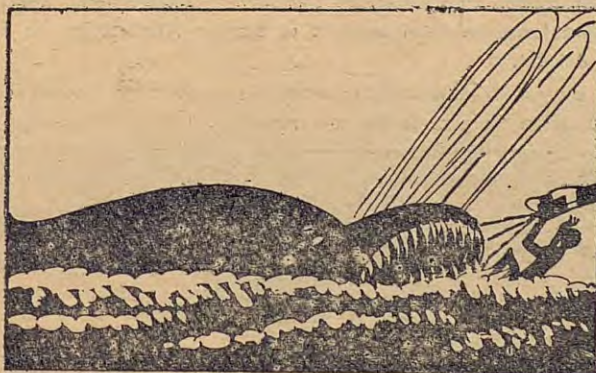
En un d'aquests arriscats i llargs viatges, el sorprengué una furienta tempesta, seguida de trons, llamps i demés saragata.

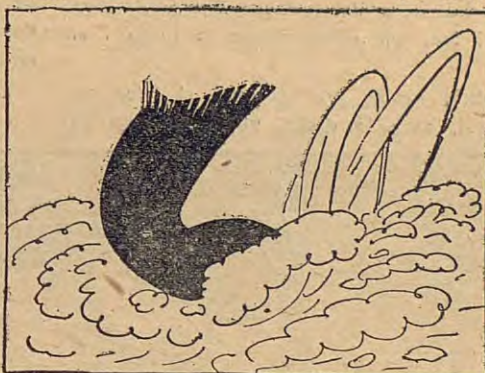
Mr. Pavhero, en lloc d'acovardir-se com hauria fet qualsevol, es posà a filmar la tempesta amb la major indiferència.

De sobte, un cop terrible com una sotragada horrorosa que semblava arrossegar-ho tot, el féu caure en mig de les ones.

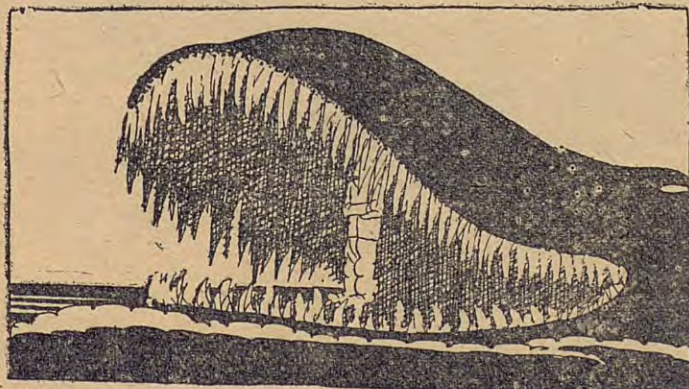
Una gran balena, que romania a l'aguait per aquells indrets, tingué el caprici d'empassar-se'l sense tenir en compte...

...el difícil de pair que és una màquina de fer pel·lícules. Naturalment; no tingué més remei que morir-se d'un mal de ventre.

No cal pas dir ni assegurar que, en tal situació, Mr. Pavhero va quedar amo absolut de la balena.

Perdut en mig del mar amb una balena i una màquina cinematogràfica, decidí inventar quelcom productiu per no avorrir-se.

I va inaugurar el «Cine Balena» que cada dia es veié més concorregut. No en va el nostre home era nord-americà i es deia Pavhero.

EL MINYO DEL COP-DE-PUNY

Certament en Gim no oïa. Tral·larejant una cançoneta popular, caminava segur i tranquil. Les mans creuades a l'esquena, la mirada perduda, potser no feia més que somniar despert.

Els seus enemics se li anaven acostant; ja tots ells havien tret de la butxaca uns ganivets esfereïdors i semblava que la tragèdia planés damunt de la testa d'en Gim. Aquest arribava a la placeta que formen les escales de Santa Clara, quan els perseguidors se li llençaren al damunt.

Una flastomia embassardidora ressonà en la quietud de la nit; els tres homes havien volgut ferir, però un salt agíllssim d'en Gim havia fet que una de les fulles d'acer que contra el seu cos anaven, es clavés de revolada en el braç d'un dels assassins.

En Gim, per distret que anés, havia vist l'ombra dels seus enemics, dibuixada a la terra i trepitjant la d'ell. Guaità de reüll i, llest com una centella, reunint totes les seves forces, saltà endavant. El salt li fou la vida.

Però l'aventura no havia acabat. Els tres assassins, car el ferit no ho era d'importància, el voltaven. En Gim no tingué temps més que de recular fins a trobar una paret on apoiar-se i esperar l'atac.

El primer que s'hi acostà fou el «Mitja-Cerilla», que era el més valent i que es sentia, demés, esperonat per la ferida que havia rebut. La fulla del ganivet llampegujava amb reflexes d'argent i foc, car emmirallava la lluna i el fanal veí.

En Gim, serè, s'acotxà, ràpid, protegí amb el braç esquer el cos i la cara, i, amb la dreta, ventà un cop de

puny formidable contra en «Mitja-Cerilla», que no esperava aquell joc tan gosat.

La sentida fou tan viva que el malfactor caigué pesadament a terra, amb l'astorament natural dels altres dos criminals, que, en veure caure tant de cop al company, cregueren que en Gim anava armat.

En general, els pitjors criminals són covards quan un valent de veres els planta cara. El «Mellao» i el «Barrita» no esperaven pas cap resistència per part del minyo, mes l'afany de no restar avergonyits davant del comte, va donar-los alè.

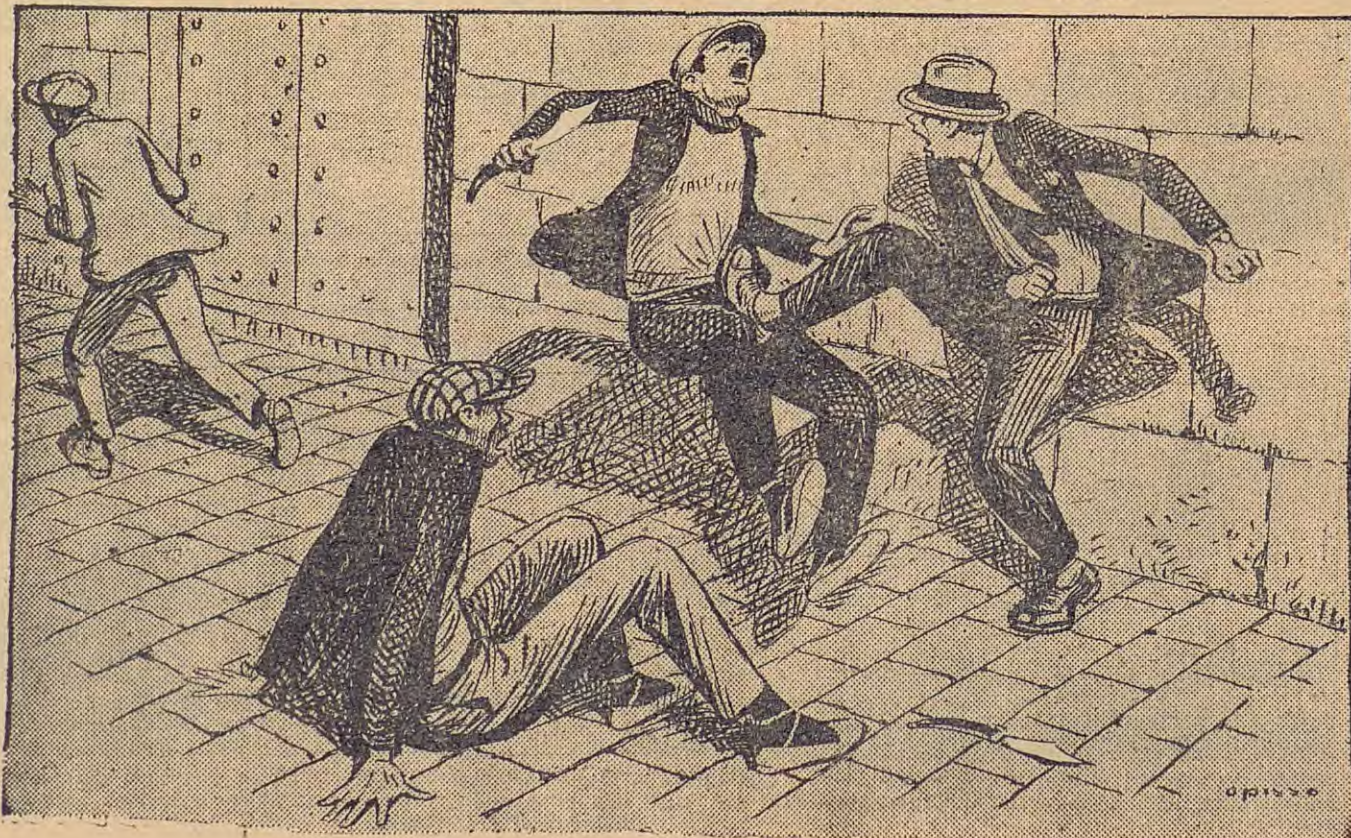
Embestiren els dos, però una puntada de peu d'en Gim, certa i dreturera com si fos per a etzivar una pilota a gol, inutilitzà la cama d'un dels malfactors, en «Barrita». I ja no tenia en Gim més enemics, car el «Mellao», en veure caure el stgon company, apretà a córrer, fugint d'un càstig massa dur. Al comte de Soto Verde no el servien gaire bé les seves amistats.

En Gim, però, reconegué que ja havia fet prou i procurà allunyar-se d'aquell lloc, on hi deixava dos homes queixant-se amargament.

Quelcom esverat, veient enemics en cada ombra, tornà a casa en Gim. Li costà molt dormir, però, a la fi, la joventut seva pogué més que la impressió rebuda.

Al dia següent, en llegir al despatx el diari que parlava de dos homes que s'havien barallat al carrer dels Comtes de Barcelona, en Gim explicà al senyor Riudecòdols la veritat del fet.

El senyor Riudecòdols es quedà sorprès:
—Deurien volguer-te fer un robatori.

—No; no em digueren paraula, sinó que es llençaren contra mi eina en mà... Jo em vaig salvar perquè feia lluna i ombra els delatà. I per robar no es mata.

El senyor Riudecòdols tingué de reconèixer que era justa l'observació d'en Gim.

—Però... matar-tel... A tu!... I per què?

I en dir «per què», es recordà el senyor Riudecòdols dels odís entre els dos clubs rivals, i, per damunt de tot, de la dèria innoble del comte de Soto Verde.

Però no en digué una paraula a en Gim per a no enguinejar-lo.

CAPITOL XII

L'ENGINY CONTRA EL DINER

La Guidó, quan sapigué per boca d'en Gim el perill que havia corregut, li féu una llarga sèrie de reuexions:

—Tu ets massa gosat... Creus que tota la gent és bona, i jo sé per la senyora Maria Lluïsa que al món hi ha molta gent dolenta, que només pensa quin mal farà...

—Però... qui vols que em vulgui mal a mi, que no em fico amb ningú?

—T'has tornat un minyó tan important, parla tant de tu la gent, que temo que la glòria et farà mal... Veus? De mi no se'n recorda ningú... Com que sóc tan poca cosa!

I això va dir-ho tan manyagament la Guidó, que en Gim va clavar-se a riure.

—Ja sé el que vols tu! Que et regalin les orelles amb alguna parauleta dolça, oi?

—No, perquè més paraules dolces que em diu la senyora Maria Lluïsa... No t'enfadis... Ni tu me les has dites mai... No sé pas el què és una mare de veres, però no crec que sigui més afalagadora que aquesta senyora que és una santa...

—Ja sé que això ho dius perquè avui no t'he dit guapa com de costum...

—No; tu, tant si em dius guapa com lletja, seràs sempre el germà de l'ànima... No sé si és que les penes lliguen més que les alegries, però et vaig conèixer en hores engunioses i, fòssis el que fòssis, no podria oblidar-te...

—Jo tampoc, Guidó... Es més; de totes les coses de la vida, la única que em preocupa és la teva felicitat... Tinc posada la dèria al magí de trobar-te els pares... i ja ho veus, dels meus... Que Déu i ells no m'ho tinguin en retret... ni me'n recordo.

La Guidó, commoguda, deixà escolar galtes avall una llagrimeta.

—Vols que et digui la bona veritat? Estic tan bé al costat de la senyora Maria Lluïsa i al costat teu, que si el trobar els pares fos el separar-me de vosaltres, potser en tindria més pena que goig.

—Així i tot, és el meu deure i he de dir-te que he fet molt camí en poc temps... Guidó—afegí amb to solemniat en Gim, —sé ja qui és el causant de les teves desventures.

—En Rentxu i la Griva?... Veies... Saps que ja no els hi tinc mala voluntat? Per ells vaig topar-te en la meua vida, i el cor em diu que el topar-te fou el meu quart de la sort.

—No es tracta d'en Rentxu ni de la Griva, que han sigut només l'instrument de la maldat dels altres i que, a la fi, han anat reparant les seves malifetes. El teu enemic, n'estic segur, és el comte de Soto Verde.

—Ah! Aquell nom que fa tanta enginina a la senyora Maria Lluïsa... Per favor, no parlis d'ell davant de la senyora, que en sentir-lo nomenar es posa malalta.

—Si sabies, Guidó, quines sospites tinc!

—Digues-me-les!

—No. Quan estigui segur dels meus pensaments ho sabràs tot. Ara com ara deixa'm fer.

—Però vetlla per tu!

—Vetllaré!

I en Gim deixà a la Guidó a la porta de casa seva i se'n anà a la ventura.

Començava a lligar caps. Aquells homes que l'havien agredit ho havien fet per compte propi o per encàrrec d'algu? Per compte propi no era de creure. Què podien guanyar de fer-li mal a ell, que tan poca cosa significava en el món? I per encàrrec... Qui podia desitjar-li mal?

Passà revista mentalment a tots els fets de la seva vida i no va trobar-se res que li permetés pensar en un enemic tan enverinat. Sempre anava a parar al mateix temps: el comte de Soto Verde.

Després de les confessions d'en Rentxu, en Gim es considerava enemic declarat del comte, però no s'explicava que el comte fos enemic d'ell.

—Potser perquè jo no vull abandonar el «Favència».

I en Gim no s'errava ni d'un punt.

Era prop de migdia i quasi d'esma havia anat caminant cap a casa seva. En ésser en el carrer de Girona, sense saber com, es sentí un cop al braç esquerre i una detonació seca ressonà en el carrer, ofegada pel soroll del motor d'un automòbil que passà a tota velocitat, no tanta que no li semblés descobrir dins d'ell una cara coneguda: la del comte de Soto Verde.

Veí gent que guaitava a totes parts encuriosida i que acabava per seguir el seu camí sense fer més averiguacions.

Avençà sense recordar el cop, distret amb els pensaments que li havia despertat la visió del comte. Ja notava una certa tebior al braç i unes pessigolles com si una formiga li corrugués braç avall, però no hi parà esment, limitant-se a donar-se un cop al braç per a treure's la molestosa picoreta.

El cop, encara que lleuger, li produí una sensació de dolor, i en Gim, maquinalment, es contemplà la mà.

Quina sotragada rebé en veure's els dits vermells de sang! Examinà tot seguit el braç i es veí amb l'americana foradada i humida.

Ferit! Estava ferit! I com? Per qui?... Una idea lluminosa penetrà en son cervell. En passar l'automòbil on anava en Soto Verde—l'havia vist ben bé—és quan sentí el cop i un soroll... Li havien engegat un tret?

Entrà en la porteria, on hi havien en Rentxu i la Griva xerrant.

En Gim es limità a dir-los-hi:

—Seguiu-me, si us plau, cap a dalt!

Ja en el pis, en Gim es tragué l'americana. Duia la camisa xopa de sang i enganxada a la ferida.

—No! Que has pres mal?—féu en Rentxu, en adonar-se de la sang, mentre la Griva es deixava caure esvaïda a la cadira.

—No; m'han ferit, Rentxu, i estic segur que ha sigut aquell que vós coneixeu.

—El parastre de la Guidó?

—Sí. Apa, desvetlleu a la Griva i que porti aigua timolada, que em rentaré la ferida.

—Anirem a cercar un metge... —va insinuar en Rentxu, que no era gaire valent per la sang.

—Deixeu-vos de metge, si és possible. Crec que la ferida és lleu.

En Rentxu va sacsejar a la Griva.

—Au, tu, no facis comèdia i porta l'aigua timolada, sents?

La Griva va obrir els ulls i, comprenent que els escarafalls en aquell instant foren contraproduents, es donà pressa a obeir.

Al rebost, la Griva hi tenia de tot, per si a la nit els passava cap desgràcia als veïns. Ella sabia que una copeta d'aiguana, servida a temps, podia representar una bona propina i per això tenia una mica de cada cosa: aigua sedativa—ella en deia «sanativa»,—iodo—en deia «ioro»,—aigua del Carme, senet, aigua oxigenada, farina de llinosa, malves, oli de llargandaix... Jo què sé!

(Continuarà.)

GRAN CONCURS DE NINOTS AMB XISTO

Núm. 27.—LLUIS ICART.

—I sap si té molta alçària aquesta catedral?
—No ho sé perquè encara no l'he midat mai.

Núm. 28.—LLUIS ANDIACA.

—Què t'agradaria ésser més, guarda a peu o guarda a cavall?
—Guarda a cavall.
—Per què?
—Perquè aixís que veïes als lladres, aniria més depressa per fugir.

Núm. 29.—JOSEP M. DE RIBOT.

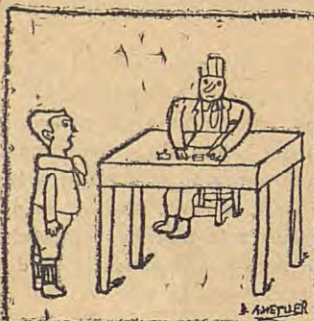
—Diuen que en un sol dia va pintar sis quadros.
—Carat! i omni home més pintoresc!

Núm. 30.—JOAN BERNADELL.

—Aquesta senyora canta com una sirena.
—Com una sirena?
—Sí, senyor, com una sirena d'automòbil.

Núm. 31.—ANTONI AMETLLER.

Mestre.—Quins eren els Comunes de Castella?
Alumne.—Els que es cuidaven de les comunes de Castella.

Núm. 32.—ESTELLA.

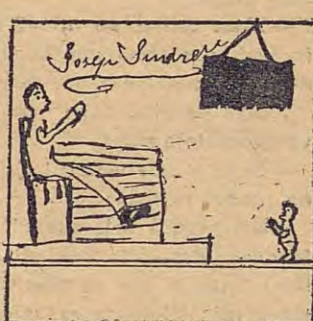
—Mig bitllet per Barcelona.
—Per qui és?
—Per mi; perquè amb falta una cama.

Núm. 33.—RAMON BARDES.

—Avui que teníem d'anar a buscar bolets!
—Bueno; podreu anar a buscar caragols.

Núm. 34.—JOSEP SINDREU.

—Que vol anar al cel?
—No...
—Per què?
—Perquè la mare em diu sempre que no vagi enlloc.

Núm. 35.—RAMON ALIANA.

—Peret! llevat que ja són les nou.
—No em despertis que estic dormint i tinc son.

Núm. 36.—JOSEP M. VILLALON.

—Ep, mestre! Podíeu haver tocat...
—Encara volíeu que vos toqués mi-lor?

Núm. 37.—VICENS VILARDELL.

—A mi, el que m'agrada més, és el pa de pessic i el vi dolç.
—Doncs a mi és el pa-tufet i el vi-rolet.

Núm. 38.—MONTSERRAT BARTRA.

La nena.—Escolti, senyora, que venen pega?
La senyora.—En tenim molta però no la podem vendre.

Núm. 39.—CEBRIA TORRELLA.

—Com ho deuen fer per a gravar les coses?
—Tú diràs, els hi deuen encomanar la verola.

Núm. 40.—LLORENS SERVERA.

—Es bueno ese rancho?
—Mi «coronel» es muy «dulente».
—Te pregunto si es bueno, animal, y no si es «dulente».

Núm. 41.—PERE AMAT BORDES.

—Has vist l'aeroplà?
—Sí, i que l'he vist que ha passat volant.
—Que el volies veure caminant?

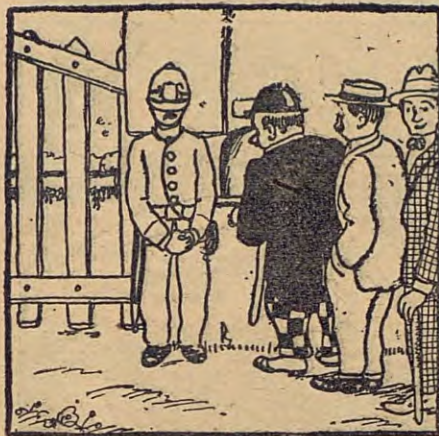
Núm. 42.—ANTON M. ESTELLELLA.

—A mi m'agrada el temps de caça, i a tu?
—Jo per Pasqua!
—Per què?
—Perquè ens regalen la «mona».

Rodolins incomplets

D. JOSEP SIRERA, AL FUTBOL

Encara que fa molt sol

Un xiquet ell s'espavila

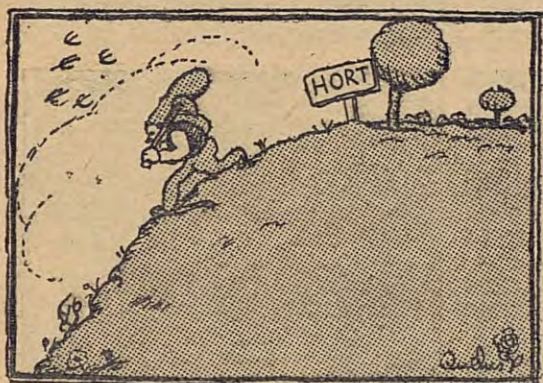

I es promou la gran gatzara

FRASE FETA

ENTRETENIMENT

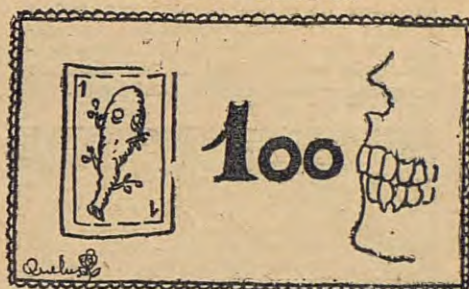
JEROGLÍFIC

6 1 7 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

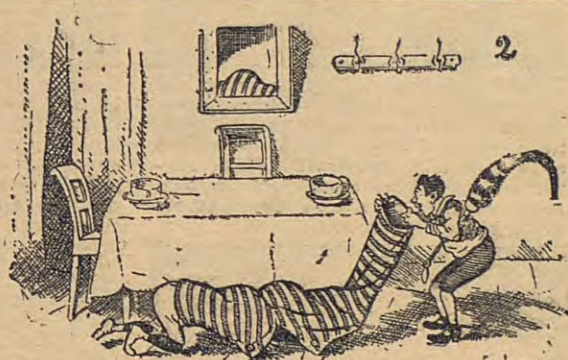

SOLUCIONS AL NUMERO PASSAT

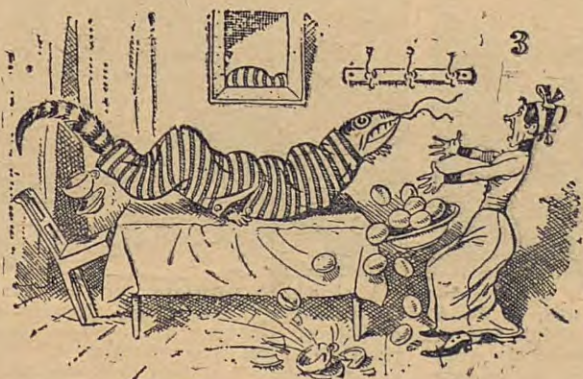
Rodolins incomplets: 1.—A veure el se-nyor Ribera, se'n va don Josep Sirera. 2.—Pel carrer Viladomat, dos lladres l'han atracat. 3.—Ara s'aj que estic lliut, m'han deixat sense vestit! Laberinte: Al castell el número 3; a la casa el número 2. En-treteniment: Un faristol. Frase feta: Ti-rar la casa per la finestra.

Amb l'ajuda d'unes calces...

...i un piurero llargarut...

a la tia donem un susto...

...i ens mengem tot el que ha dut.

HISTÒRIA DE TO-TÓ, EL BON SIMI

(per Jordi Català, amb dibuixos d'en Junceda)

En la sala del col·legi totes les mirades estaven fixades en l'Aleix, l'aplicat alumne. Es celebraven els exàmens de fi de curs, i era per a tothom una cosa sumament agradable oir les respostes justes i assenyades que feia el noi a les diverses preguntes dels doctes professors.

No cal pas dir si vessaven de satisfacció el senyor Donat, el ric banquer, pare del xicot, i les seves mare i germaneta. Contrastava visiblement llur posat còfoi, acompanyant l'Aleix, carregat de bones notes, diplomes i medalles, amb l'aire apesarat de la família d'un noi dolent i poc estudiós.

Tant per ganes de fer participar als altres l'agradable esdeveniment, com per complir un deure d'excel·lent amistat amb l'oncle de l'heroi, el mai prou ponderat capità Corriola, tota la família feliç s'apressà a retre visita al distingit, valent i popular aventurer.

En l'habitació-despatx d'aquest gran home hi havia—entre altres curiosos i estranys objectes—un magnífic retrat del bon To-tó, un micus molt simpàtic, pel qual l'Aleix sentia un particular afecte. Per centèsima vegada, el capità Corriola els explicà detalladament...

...com li havia pervingut. «Caçava jo una vegada en una impenetrable selva africana—deia l'home-heroi que ha viscut les més extraordinàries aventures—quan en el lloc més amagat de la boscúria vaig veure un espectacle terrible que gairebé em va esgarriar.

Una boa enorme, una d'aquestes terribles serpents que esporugueixen al més ardit, estava ull-prenent un tendre micus. Amb la seva irresistible força d'atracció, el fenomenal reptil havia fet apropar de tal manera el pobre simi, que aquest estava ja a punt de caure...

...en la gola, terriblement oberta, que l'atreia com un abisme. No vaig dubtar gens ni mica. Encaro l'escopeta, apunto, enjogo i... no va fallar, com mai m'ha fallat cap tret. La serp va donar dues cuetades i ja no es bellugà mai més. El micus estava salvat!

No cal dir que, agraït per haver-lo lliurat d'una mort certa, el To-tó m'ha restat fidel i servicial fins a l'extrem. Ell m'ha servit el cafè, m'ha netejat les sabates, m'ha respatat la roba i fins en certa ocasió que vaig estar malalt, em donava el remei a l'hora fixa».

I el capità Corriola, fent un gest de desprendiment, afegí, dirigint-se a l'Aleix: «Ja veus si és digne d'estimació! Mes, per premiar el teu comportament i el bon èxit dels teus estudis, jo te'l regalo. Sé que a tu t'agrada molt i que ell també et té simpatia. Ja pots endur-te'l».

En el número vinent: «EL SIMI A CASA L'ALEIX»